

De verlaten fabriek

Eerste druk, april 2012
© 2012 Bernardus Bakx

Fotografie cover- en portretfoto: Hans Dijkman
Coverontwerp: Bernardus Bakx

ISBN: 978-90-484-2367-5
NUR: 285

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of veelevoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

DE VERLATEN FABRIEK

Bernardus Bakx

1 Een vreemde droom

Willie had het vandaag niet gemakkelijk op school.

Hij moest van de juffrouw bijna nablijven omdat hij niet oplette tijdens de les.

Juffrouw Roodhaar was namelijk op een zeer slaapverwekkende manier de moeilijke woorden aan het voorlezen die hij, en natuurlijk ook de andere kinderen, daarna moest opschrijven.

Door haar eentonige stem was hij dus door die saaie taaloefening ingedut waardoor hij natuurlijk niets meer hoorde van zijn omgeving.

De juffrouw had hem meerdere keren geroepen, maar Willie gaf natuurlijk geen antwoord.

Uiteindelijk had ze hem ervoor gewaarschuwd dat slapen onder de les niet meer mocht voorkomen.

Anders zat er niets anders op dan dat hij naar de bovenmeester zou worden gestuurd om aan hem uit te leggen waarom hij in slaap viel tijdens de les.

Met een rood hoofd van schaamte zei Willie dat hij er zijn best voor zou doen dat het niet meer zou gebeuren. Maar tijdens zijn dutje had Willie een vreemde droom gehad. En in die droom leek het net alsof hij steeds ergens voor werd gewaarschuwd.

Het kwam erop neer dat hij moest uitkijken voor een of ander voorwerp. Want wat het voorwerp nou precies voorstelde kon hij zich niet meer herinneren, wel dat het er bekend uitzag.

En met een nog steeds verdwaasd gevoel over zich, slenterde Willie na schooltijd naar huis.

Diep in gedachten stak hij, zonder eigenlijk goed om zich heen te kijken, zomaar vanaf het schoolplein de Hoofdstraatweg over.

De auto's reden met hoge snelheid om de onoplettende Willie heen.

Verskillende bestuurders riepen 'dat hij beter uit zijn doppen moest kijken' voordat hij de weg opliep.

Maar niets van dit alles drong tot Willie door.

Nog steeds diep in gedachten, sloeg hij de hoek om naar de Populierenweg, waar hij het bruggetje over de Kromme Boomsloot nam en in de richting liep van de Regenbooglaan, waar hij woonde.

Zijn moeder keek verbaasd op naar Willie toen hij zonder iets te zeggen, en nadat hij zijn jas aan de kapstok had gehangen, de trap op naar boven liep naar zijn kamer.

Wat is er met die jongen aan de hand?, dacht mam, zo heb ik hem nog nooit gezien.

Altijd zei hij vriendelijk gedag wanneer hij binnen komt. Maar nu komt er helemaal geen woord meer uit.

Ik zal hem straks eens lekker verwennen met een bordje groentesoep en een vers gebakken broodje, dat gaat er bij Willie wel in, dacht mam glimlachend.

Op zijn kamer gekomen ging Willie op de rand van zijn bed zitten, nog steeds nadenkend over die eigenaardige droom. Het was eigenlijk geen echte droom, het leek meer op een soort van visioengedachte, die snel in je hoofd op komt maar er ook weer net zo snel uit ging.

Ach wat, dacht hij. Ik zal die rare droom aan mijn goede vriend Rik proberen uit te leggen.

Misschien begrijpt hij wel waarover ik gedroomd hebt. Het moet in ieder geval wel iets betekenen, waarom zou ik er anders over dromen?

Tevreden over zijn beslissing ging Willie languit op bed liggen, met zijn hoofd op het zachte kussen, en met zijn schoenen op de stalen rand van zijn bed.

Na enige tellen zonk Willie weg in een rustgevende diepe sluimering.

2 Willie gaat om raad vragen

Willie schrok wakker van een zeer indringend geluid: er werd naar hem geroepen. Hij dwong zich met nog halfgesloten ogen, op te staan.

Door met zijn hoofd heen en weer te schudden, probeerde hij het waas van de slaap uit zijn hoofd te laten verdwijnen.

Het was mam die onder aan de trap stond te roepen of hij nog wel zin had om te komen eten.

Natuurlijk had hij dat wel. Toen Willie beneden kwam zat iedereen al aan tafel.

Zijn zusje Annelies die pas anderhalf jaar is, zat vrolijk met haar lepel in de soep te slaan zodat de spetters haar om de oren vlogen en de sliertjes vermicelli aan haar neus hingen. Ze schaterde van het lachen om haar eigen grapjes. Zij is nu eenmaal een vrolijk meisje.

Zijn jongere broertje, Nicolaas, zat zoals gewoonlijk netjes met zijn armen gekruist over elkaar te wachten tot pap zei dat we mochten beginnen met eten.

Hij vond hem toch al een gladjakker, echt, al was het zijn eigen broertje.

Maar het eten smaakte prima. Vooral de groentesoep was weer heerlijk.

Mam had haar kookkunst weer eens duidelijk tentoongespreid, dacht Willie tevreden.

Ja, mam, die kan er wat van. Ze maakt zelfs van worteltjes met spinazie nog een heerlijke taart.

En ook de verse broodjes met roomboter waren heerlijk knapperig.

‘Mam,’ vroeg Willie na het eten, ‘vindt u het goed als ik nog even naar Rik ga? Ik wil hem nog even wat vragen over iets heel speciaals. Ik beloof, ik ben echt weer op tijd voor donker terug.’

‘Van mij mag je,’ antwoordde mam. ‘Maar ik weet niet of je vader het wel goed vindt, misschien wil hij nog wel wat huiswerk met je doorkijken of je over iets overhoren.’

‘Ach wat,’ riep pa, die het gesprek gevolgd had. ‘Ga jij maar jongen, dat huiswerk doen we dan wel een andere keer. Of wil je soms dat we het direct maken?’

‘Nee, nee pa, echt niet, het mag gerust wel tot morgen wachten,’ riep Willie bezwerend terug. ‘Want als u me dan wilt helpen, ben ik zo klaar.’

‘Oké, ga maar gauw dan,’ antwoordde pa. ‘Je hebt alweer haast merk ik, laat ik je niet langer ophouden. Maar wel op tijd thuis, niet in het stikdonker over straat. Je weet dat ik daar een hekel aan heb.’

‘Ja pa,’ zei Willie, de huiskamerdeur achter zich sluitend, ‘ik zal er aan denken.’

En met een zwaai trok hij zijn jas van de kapstok, en maakte dat hij wegwam.

Met een ferme klap sloeg de voordeur in het slot.

Dat ging zo hard dat ma, die aan het afwassen was, van schrik de juspan pardoes in het aanrecht liet vallen, wat zo’n verschrikkelijke herrie gaf dat pa zich bijna verslikte in zijn ‘direct na het eten op te drinken pilsje’.

Bij het huis van zijn vriend Rik aangekomen trok Willie twee keer aan de fraaie belknop.

Rik woont namelijk heel luxe in een grote villa aan de rand van het Amersfoortse Stropersbos.

Bijna onmiddellijk werd er opengedaan door Gerard, de huismeester van de familie ‘t Groen in de Blandjes’.

Ik weet het wel, het klinkt alsof Rik van adel is, en dat is hij niet, maar het is toch echt waar.

Ook Rik vindt het een vreselijke naam, maar hij kan er ook niets aan doen dat hij zo heet. En eigenlijk is het toch ook weer een grappige naam.

‘Wat wenst de jonheer?’ vroeg Gerard beleefd, ‘u komt zeker weer voor meester Rik, nietwaar?’

‘Inderdaad,’ antwoordde Willie. ‘Ik kom vragen of Rik soms al klaar is met eten en of hij nog naar buiten mag. Ik heb hem namelijk iets heel belangrijks te vragen.’

‘Ach zo,’ antwoordde de huismeester ernstig kijkend. ‘Zo te horen hebt u kennelijk haast, of met andere woorden; u moet echt onverwijld met de jonheer Rik spreken over iets wat niet voor andermans oren is bestemd,’ grapte hij verder.

‘Watte?’ vroeg Willie verbaast, niet helemaal de grap begrijpend van die malle huismeester. ‘Roept u Rik nu maar alsjeblijft, dat is veel belangrijker dan die rare geintjes van jou, Gerard. Je kunt beter huismeester blijven spelen, dat kun je echt veel beter dan de komiek uithangen.

‘Zoals u wenst meester Willie,’ antwoordde Gerard droog.

Hij wist drommels goed dat Rik een hekel had aan dat deftige gedoe. Maar hij kon het niet laten om hem daar iedere keer weer mee te pesten.

3 Willie zoekt raad

‘Hallo Willie,’ riep Rik, blij om zijn vriend weer te zien. ‘Ik dacht eigenlijk net aan je. Ik vraag me steeds af wat er nou eigenlijk aan de hand was, vanmiddag in de klas. Was je echt onder de les in slaap gevallen?’

‘Ach ja,’ antwoordde Willie met een treurig gezicht, ‘ik was even ingedut en kreeg toen meteen een standje van de juf. Ik moest beloven, waar de hele klas bij was, dat het nooit meer zou gebeuren. Ik wil er eigenlijk niet meer over praten, oké?’

‘Want luister Rik, ik kom eigenlijk voor iets heel anders, iets heel belangrijks’, sprak Willie haastig verder.

Met een glimlach om zijn mond sprak Rik zijn vriend kalmerend toe.

‘Rustig maar Willie, er is niets aan de hand, alleen vond ik wel dat je er een beetje vreemd bij zat; het leek wel of je onder hypnose was of zo iets.’

‘Ja, dat klopt,’ antwoordde Willie, ‘een dergelijk gevoel had ik ook nog toen ik na schooltijd naar huis liep, het leek inderdaad wel of ik was gehypnotiseerd. En het is ook de reden waarom ik naar je toe ben gekomen. Ik wil met je praten over wat ik vanmiddag gedroomd heb, het ging in mijn droom namelijk over een voorwerp dat ik niet direct kon herkennen.’

‘Je vraagt dus of ik je droom wil uitleggen, of zoiets?’ vroeg Rik ingespannen luisterend.

‘Ja, misschien dat jij me daarmee kan helpen,’ ging Willie verder.

‘Oké,’ zei Rik, ‘ga maar in die stoel zitten, dat is de beste in mijn kamer, en ontspan je een beetje.’

Willie liet zich behaaglijk in de stoel met de brede armleuningen zakken.

Er lag een dik kussen op en ook de armleuningen waren omwikkeld met een nogal zware en dikke soort stof zodat het leek alsof je armen er helemaal in kon verdwijnen.

Hij nam een slokje van de frisdrank die de moeder van Rik in de tussentijd voor hem had neergezet, en begon het hele verhaal aan zijn beste vriend te vertellen.

Hij vertelde Rik dat, toen hij door de eentonige 'leesstemmen' van de kinderen begon weg te soezen, hij een vreemde droom kreeg.

'In die droom ging het steeds weer om een voorwerp waarvoor ik werd gewaarschuwd uit de weg te blijven of om daar vanaf te blijven, dat weet ik nu niet meer precies.'

'Ik weet wel dat ik er een angstig gevoel van kreeg, die droom was zo echt; het leek net alsof ik het werkelijk beleefde, begrijp je?' ging Willie verder met een rode kleur van opwinding op zijn wangen.'

'Ik weet bijna zeker dat ik voor een of ander gevaar werd gewaarschuwd, maar ik kan er zelf geen touw aan vastknopen want de beelden waren veel te vaag om goed te kunnen zien wat dat voorwerp voorstelde. En toch weet ik heel zeker dat, als ik het weer zou zien, ik het onmiddellijk zou herkennen. Ik herinner me alleen dat het iets was waarmee je iets kon open maken. Ja, dat was het, maar wat openmaken, dat weet ik echt niet meer.'

Toen Willie eindelijk klaar was met het vertellen van zijn relaas, bleef Rik peinzend, en toch wel nog een beetje ongelovig, naar zijn vriend kijken.

Van zijn gezicht viel af te lezen dat hij er niets van begreep.

Hij had een blik van; je kunt me nog meer vertellen maar dat geloof ik toch echt niet.

Maar toch moest hij het wel geloven.

Zijn vriend had hem nooit eerder zomaar wat op de mouw gepend.

Neen, inderdaad, dat moest hij toegeven; Willie was echt geen praatjesmaker of een leugenaar.

'Maar Willie,' vroeg Rik, de stilte verbrekend, nadrukkelijk. 'Heb je er dan helemaal geen enkel idee van hoe of dat voorwerp eruit zou kunnen zien? Je moet toch wel iets vermoeden? Denk eens goed na, probeer je te herinneren wat je in die droom zag, en zeg alles waar je ook maar aan denkt, tegen mij.'

Willie verzonk dus in diep gepeins, maar het hielp echt niet. Hij kon er niets zinnigs meer van zeggen. Alleen maar dat de vorm hem erg bekend voor kwam.

Op verzoek van zijn vriend vertelde hij weer alles waarover hij gedroomd had.

Toen zuchtte Willie hardop: 'Het is nou wel weer genoeg geweest voor vandaag. Maar, het zal me wel weer te binnen schieten, Rik,' zei Willie vermoeid. 'Maar nu ben ik te moe, laten we er maar over ophouden.'